

N^o1 A T O D A N G O S

2 0 1 3 - 1 0 - 2 4

AR TURITE GYVENIMO CREDO?

Spalio 5-toji - Mokytojų diena. Jau pasveikinome savo mokytojus, tačiau būtų įdomu apie žmones, su kuriais praleidžiame tiek daug laiko, sužinoti ką nors naujo. Pavyzdžiui, koks ŠVENTES jų gyvenimo credo?

Gyvenimo credo - tai posakis, citata ar tiesiog protinga mintis, kuria paprastai vadovujamasi gyvenime. Credo daug pasako apie žmogų: kas jam svarbu, kokia mintis jam padeda atsitiesti sunkiu laikotarpiu, kartais netgi atskleidžia gyvenimo tikslą. Tad įdomu, kokie žodžiai mūsų gimnazijos mokytojams yra tarsi postūmis į priekį, idėja, primenanti tai, kas jiems svarbu?

Elkis su žmonėmis taip, kaip norėtum, kad su Tavimi elgtųsi.

R. Dikčiūtė

Mylėk ir būsi mylimas.

I. Sakalauskienė

Už kalnus geriau tik aukštesni kalnai.

R. Baranauskienė

Viskas išeina į gera mylintiems Dievą.

N. Drazdienė

Nemirk, kol gyveni.

J. Stankevičius

Nedaryk kitam to, ko nenorėtum, kad Tau darytų.

L. Kizina

Dalintis tuo, ką turi, su kitais.

R. Žygienė

Nieko nėra neįmanomo - jeigu nori, gali viską pasiekti.

J. Krušinskaitė

Viską reikia daryti laiku - laiku mokytis, laiku ženyti, laiku vaikus auginti...

S. Vaškūnienė

Net ir tai praeis, reikia mokėti įžvelgti gėrį visur.

I. Vidauskienė

Kai Dievas uždaro duris - atsidaro langas!

D. Lesutienė

Gyvenimas puikus.

A. Buzienė

Šypsokis! Ir gyvenimas šypsosis tau...

A. Balčiūnaitė

Kas mūsų nenužudo - padaro stipresnius.

R. Martinaitienė

Jeigu nori būti visada jaunas - būk Mokytojas.

V. Geigalienė

Eik, vaike, eik - pasaulis liūdnas, bet puikus!

E. Rutkauskienė

Jeigu ką nors darai, daryk gerai, arba visai nieko nedaryk.

A. Geigalienė

Tikėk ir Tavo tikėjimas pasiteisins.

D. Piškinienė

Aš, XXI a. Žmogus, norėdamas saugoti mūsų Planetą, privalau būti doras, padėti stokojantiems, rūpintis savo Žemės ekologija.

E. Lipeikytė

Ieškok ir atrasi.

R. Švelnikienė

Maistas išgelbės pasaulį.

K. Jankauskas

Reikia bijoti nežinomybės.

R. Česonienė

Sako žvejyboj praleistas laikas neįeina į gyvenimo trukmę.

R. Mikalajūnas

Pasaulyje egzistuoja du neriboti dalykai: Visata ir žmogaus kvailybė.

V. Filipavičius

Vaikų šypsenos - gėrio eliksyras.

J. Griškevičienė

Būkim biedni, bet teisingi - jeigu mylėsi, mylėsi ir tokį!

A. Golcas

Viskas praeina.

D. Erslavienė

Su mokytojais kalbėjosi

D. Romaška, IIIa

REDAKTORĖS KABINETE

Prieš dvejus metus atinaujinusiame gimnazijos laikraščiu ir vėl metas keisti. Kaip visi žinote, pagrindinis laikraščio „variklis“, Ingrida Ranytė, jau paliko mokyklos suolo, todėl jos darbą tęsiame mes, naujoji „Atodangų“ redakcija.

Aš, naujoji laikraščio redaktorė, Jomantė Rinkevičiūtė, III a klasi mokinė. Mano vardą turbūt esate matę šalia laikraščio publikuotų kūrybinių darbų (galite pažadėti, kad ir toliau matysite) ar gimnazijos primėnų sąrašuose. Planuoju rinktis humanitarines sritis studijas, todėl redaktorės darbas man - iššūkis, sutinkantis nuikainojamoms patirties, kuri tikrai bus naudinga ateityje.

Ašiaugiuosi aktyviais žurnality klubo nariais - jų net 24, bet juk dar yra ir maketavimo darbai, kuriems vadovauja mokytoja Lina, todėl darbo vieniems užtenka. Stengimės, kad kiekvienas numeris pateiktų gimnazijos įvairiaspalvį gyvenimo akimirką.

Ši „Atodangų“ numeris skirtas susipažinti su pirmų klasių ypatybėmis, pasveikinti mokytojus su jų švente bei prisiminti Lauryną Stuką - Gucevičių. L. Stuka - Gucevičius gimė 1753m rugpjūčio 5 d., todėl šiame minime 260-ąsias jo gimimo metines. Kodėl gi mums nepriiminus, kas šis žmogus nusipelnė, jei jo vardu pavadinkta mūsų gimnazija?

Malonaus skaitymo ir tikimisi, kad atinaujinusioms „Atodangos“ pateisins Jūsų lūkesčius!

Jomantė Rinkevičiūtė

Maketavimo darbus atliko: Augustė Kunevičiūtė III c, Dominykas Česonis III b, Dominykas Stankevičius III b, Nonita Iļeitytė III b.

Nuotraukų autorės: Augustė Kunevičiūtė III c, Ainė Dvilevičiūtė III a.

Darbą koordinavo: mokytojos Edita Rutkauskienė ir Lina Janickaitė.

HAILANDIJA

Šio numerio blyksnis - IIb klasės mokinys Robertas Kolosovas. Žavimės jo BLYKST kūrybiniais užmojais, linkime juos visus igyvendinti. Būsime jo knygos skaitytojai!

Kūrinį pradėjau rašyti beskaitydamas Andriaus Tapino „Vilko valandą“. Šis fantastikos romanas paskatino pačiam pabandyti sukurti savitą pasaulį. „Vilko valanda“ patraukė dėmesį ne siužeto vingiais ar neįprastais herojais, bet autoriaus talentu sudėlioti kita, neatrastą, pasaulį, pasitelkiant istorijos subtilybes.

Mano pasirinkto žanro priežastis labai aški. Fantastika man senokai buvo prie širdies ir didžioji dalis perskaitytų knygų yra būtent šio žanro, todėl kam nerti į nežinomus vandenis, jeigu gali rašyti tai, ką geriausiai supranti ir kas tau labiausiai patinka.

Štai trumpa ištraukėlė iš mano kūrinio „Hailandija“:

„Tikras poetas miršta jausmingai. Tikras dramaturgas miršta dramatiškai. Tikras karys nemiršta niekada“, – citavo Iljanas, sutikęs Inajų koridoriuje.

- Pasaka mažiems ir dideliems, – sutiko Iljano citatą sūnus.

- Vadovėlis jauniems kariūnams. Turbūt dėl to mudu su tavo motina neleidome tavęs į karo akademiją. Tu pesimistas, – nusišypsojo tėvas.

- Jums geriau žinoti, tėve, – nusilenkė Inajus ir, neketinęs terliotis su tėvo priekaištais, pradėjo pėdinti pagrindinių rūmų link.

- Mes dar nebaigėm, – sustabdė jį Iljanas.

Pompono Vyresnysis veltui negašo laiko pašaipoms ir tai žinojęs Inajus stabtelėjo.

- Šiandien į pokylį atvyks Tarybos Pirmininkė Mara Lasen. Aš ruošiuosi tave supažindinti su ja, – tarė Iljanas.

Inajus greitai pagavo tėvo mintį ir šiek tiek paraudonavęs pusgarsiai atkirto:

- Ne.

Iljanas atsisuko į sūnų. Vyresnysis buvo pasiruošęs tokiems žodžiams.

- Murai sustiprės. Tu galėsi tapti kuo norėsi, bet tik vesk ją.

Inajus irgi pasisuko ir pašnairavo į tėvą.

- Nosijas yra vyresnis ir laisvas, o Mara įtakingiausia Pompono moteris.

Iljanas nusišypsojo:

- Nosiją taupom didesniems kąšiams, o Mara tinkama tik tau.

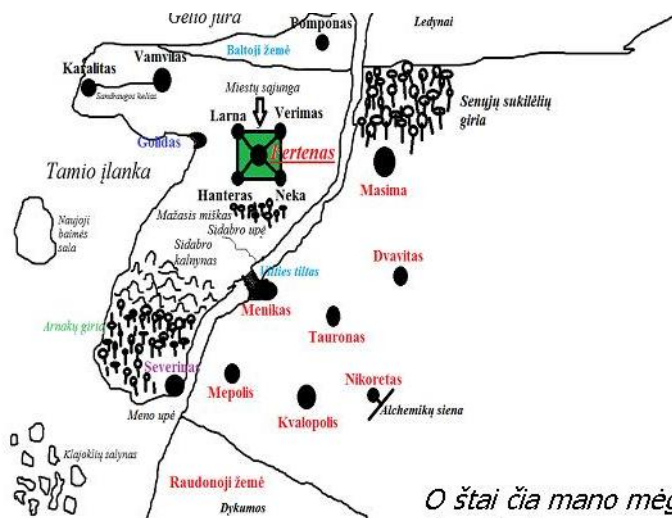
Iljanas džiaugėsi, galėdamas parodyti sūnui savo vietą ir atsikirsti į kiekvieną jo mintį.

Inajus nunarino galvą. Jis visados taip darydavo, ketindamas apgalvoti visus žodžius.

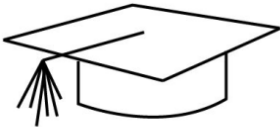
- Aš jos nevesiu, – patyrusiu balsu, nutaisęs abejingą miną, tarė jis.

Sūnaus verdiktas buvo galutinis ir tai skeidė jo valdingas balsas, nurežęs paskutinį žodį lyg medžio kamieną.

- Tuomet būsi išstremtas, – abejingai nukirto tėvas.

O štai čia mano mėgėjiškas žemėlapis.

INGRIDA

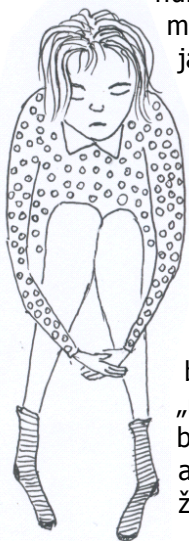
I Š T O L I A U Esu Ingrida Danytė. Dvylika metų rytais eidavau į gimnaziją. Būdamą čia truputį mokiausi, karts nuo karto kažką rašinėdavau (kartu su mokytoja ir auklėtoja Rasa Martinaičiene netyčia išleidom į pasaulį ir „LSG atodangas“), daug pašydavau į sąsiuvinų paraštes, neblogai išlaikiau brandos egzaminus ir įstojau į Vilniaus Universiteto Matematikos ir informatikos fakultetą studijuoti Programų sistemų (software engineering). Pirmieji studijų semestrai apima dvi sritis: matematiką ir programavimą. Vėliau gilinamės į tą sritį, kuri mus labiausiai domina. Taip pat šiais metais Muzikos ir teatro akademijoje pradėjau mokyti ir režisūros pagrindų pas teatro ir kino režisierių J.Javaičių. Kai turiu laisvo laiko, groju ir violončele, ir pianinu. Netyčia šiek tiek pradėjau gilintis ir į vieną iš kinų kovos menų. Gyvenu ir augu tarp labai didelių Lietuvos kultūros autoritetų. Kiekvieną dieną mane supa nuostabūs žmonės, kuriuos labai branginu ir myliu. Taip pat labai didelę paramą ir palaikymą gaunu iš tėvų. Dažniausiai mano diena prasideda anksti ryte, o į savo namus Vilniuje grįžtu vėlai vėlai vakare. Tad esu ta pati Ingrida, kuri turi daugybę svajonių ir kuriai vis dar norisi skraidyti.

Labai labai džiaugiuosi, kad „LSG atodangos“ nenustojo gyvuoti. Kaip buvusi redaktorė noriu palinkėti naujų idėjų, geros žurnalistų ir jaunųjų kūrėjų kompanijos ir didelės jėgos. Jūs galite sugriauti visas sienas!

KAIP AŠ JAUČIAUSI BŪDAMA PIRMOKĖ?

Pirma diena mižiniškoje gimnazijoje. Akys didelės, visko bijau: pradėdant garsiu skambučiu ir baigiant baime, kad įeisiu ne į tą klasę ir kiti (turbūt vyresnieji) pradės juoktis. Taip nesakyčiau, jei to pati dabar nedaryčiau... Kaip šiandien prisimenu visus žvilgsnius, kai pataikau ne ten. Visi sėdi ir garsiai juokiasi. O aš, raudona kaip burokas, iš trečio aukšto bėgu į antrą aukštą - pasirodo man dailė vyksta prie tilybos, prie kurios praeitą kartą atėjau pavėlavusi, nes jos ieškojau sename pastate. O žinot, kas dar mane gąsdino? Ogi keturi aukštai. Tiesą pasakius, pamačius tuos keturis aukštus, akys pradėjo ieškoti lifto. Kadangi tokio dalyko gimnazijoje nebuvo, teko "truputį" pasportuoti: iš muzikos kabineto per porą minučių reikėdavo greitai nubėgti į technologijų kabinetą, kuris mano akims yra už poros šimtų metrų, o kojoms - už jūrų marių mėlynųjų. Viskas taip buvo kokius du mėnesius, o tada tiesiog pripratau. Dėl to dabar jaučiuosi kaip namie: visur vaikštau drąsiai (o jei ne ten pataikau - apsimetu, kad ieškau kažkokios mokytojos), ir kartais dar pasijuokiu iš pirmokų. Nereikia taip daryti, bet juk norisi atsigriebti už praeitus metus, kada juokdavosi iš mūsų - buvusių pirmokų.

Kotryna Skėberaitė, II c

Kai buvau pirmokė, jaučiausi keistai. Kiekvieną kartą žengus į mokyklą kažkas viduje imdavo drebėti ir virpėti. Nors dėl kabinetų paieškos problemų nekilo, be galo keistai jaučiausi lipdama jau ne tik į trečią, kaip anksčiau, o dar ir į ketvirtą aukštą. Dar keisčiau buvo, kad mus ėmė laikyti suaugusiais vos tik žengėme į gimnaziją, nors čia buvome „mažiausi“, o ir per vasarą, atrodo, nelabai tepasikeitėm... Tarsi būtume išplėsti iš tų laikų, kai buvome visi kartu, kai buvo taip lengva, smagu ir į mūsų poelgius žiūrėta pro pirštus, ir atsiradome visai naujame etape. Viskas pasidarė taip rimta, mes augame nebe kaip grupė žmonių, bet kiekvienas individualiai. Persiorientuoti buvo ir sunku, ir baisu.

O dabar, kai esu antrokė, keistas atrodo kitas dalykas – matyti, kaip dabartiniai pirmokai bando prisitaikyti. Žiūriu ir juokas ima, nes save prisimenu. O žengus į mokyklą jau niekas nedreba. Tik kartais dar viduje kažkas virpteli.

Rugilė Pumputytė, II c

MES JAU ČIA!

Ia Mūsų klasė didelė, atėjusi gimnazijai nunešti stogo. Gal nesam geriausi, mieliausi, gražiausi, bet užtat bandom būti vieningi. Mes palaikome vienas kitą. Galbūt ne visada tiek, kiek reikia.

Mes kaip medis - kamienas nuo pradinės mokyklos. Kiekvienais metais mūsų medis šakojasi ir auga.

Mes kaip kaktuso spygliai, kurie badosi.

Mūsų klasė - 30 asmenybių, kurios gina, gerbia ir saugo savo klasės garbę!

Jei išgirsite kur nors didelį triukšmą - galite būti tikri, kad ten Mūsų Klasė!

Ib Mūsų klasė lyg labai didelė šeima. Kiekvienas kitoks, bet sugebame palaikyti vieni kitus, labai vieningi tampame prieš kontrolinius darbus. Kartais elgiamės netinkamai, bet esame geri žmonės, tereikia mus pažinti.

Klasėje daug sportuojančių, aktyvių, talentingų.

Vienas moka ant balto popieriaus lapo nupiešti rudenį. Kitas puikiai mėto į krepšį aikštelėje. Trečio sukuosena ypatinga.

Mums kartu linksma, randam bendrą kalbą, mums gera kartu būti!

Ic Mūsų klasė pati šaunčiausia, nors gal ir ne visi taip mano. Ne vienerius metus kartu minam mokyklos slenkstį. Daugelis pažįstam vienas kitą nuo darželio laikų.

Esam draugiški, neišduodame paslapčių, palaikome vienas kitą.

Turime įvairių pomėgių: vieni garsūs neblogais balseliais, didžiuojamės talentingais dailininkais, yra puikių sportininkų.

Einam pirmyn, seniūnės vedami - tikrai tobulėsime ir būsim linksmi!

Id Mūsų klasė pati energingiausia bei originaliausia. Esame sportiški ir gerai mokomės.

Mes draugiški, rūpestingi, niekada nepaliekame vienas kito bėdoje.

Kartais būname ir padykę, ir triukšmingi.

Nepaisant visų mūsų išdaigų, esant reikalui, mes tampame vieningi lyg kumštis.

Mūsų klasėje visi už vieną, vienas už visus! Mes mylim vienas kitą, nors kartais elgiamės taip, lyg niekas nerūpėtų. Mes - futbolininkai, krepšininkai, atletai, žolės riedulininkai - esame vieningi ir labai triukšmingi!

“ Dėkojame pirmų klasių mokiniams už tokį gražų savosios klasės pristatymą, linkime, kad niekada nenuviltumėte draugų, išliktumėte nuoširdūs ir linksmi.

Pakrikštyti tapkite tikrieji gimnazijos bendruomenės nariai, įsipareigoję ne tik sau, bet ir kitiems!

”

LAURYNAS STUOKA - GUCEVIČIUS

Laurynas Stuoka - Gucevičius (krikštytas 1753 m. rugpjūčio 5 d. – 1798 m. gruodžio 21 d.) architektas, brandžiojo klasicizmo atstovas Lietuvoje. Gimė valstiečių šeimoje Migonyse (Ukmergės apskritis). Tikrasis architekto tėvas buvo valstietis Simonas Masiulis, o patį architektą augino patėvis Stuoka. Architekto motina – Kotryna Žekonytė-Masiulienė. Kodėl būtent vėliau atsirado Gucevičiaus pavardė, sunku paaiškinti, bet manoma, jog Gucevičiaus pavardė jam buvo reikalinga grumiantis dėl bajorystės dokumentų, be kurių nebuvo atviro kelio į mokslą, kūrybą, aukštuomenę.

Laurynas Stuoka - Gucevičius dar vaikystėje turėjo nemažai gabumų ir degė troškimu mokytis, o giminėms pritarus, buvo nuspręsta jį leisti į kunigų seminariją, Pijarų apskrities mokyklą Panevėžyje. Čia, gaudamas lėšų iš tėvų ar pats uždarbiaudamas, Laurynas išbuvo penkerius metus ir gal būtų pasilikęs visam laikui, nes mokslas buvo jo pašaukimas, bet šeštais metais iš to luomo pasitraukti privertė nelaimingas atsitikimas tėvų namuose: gaisras sunaikino visą jų turtą, todėl tėvas iš mokyklos sūnų atsiėmė, manydamas, jog šis padės jam namuose. Laurynas, paklusnus tėvo valiai, grįžo padėti. Bet, negalėdamas savyje užgniaužti kaskart augančio noro mokytis, išmėgdė tėvo leidimą tęsti mokslą toliau.

Nepaprastas Gucevičiaus uolumas moksluose per viešuosius susibūrimus 1775 m. atkreipė kunigaiščio Masalskio, Vilniaus vyskupo, Lietuvos Referendoriaus ir Lietuviškos Edukacijos Komisijos pirmininko dėmesį, jis Lauryną Stuoką - Gucevičių, kartu su keletą išrinktų iš besimokančios jaunuomenės, tuojau perkėlė į diecezijos

seminariją. Čia Gucevičius, būdamas seminarijos auklėtinis, buvo ir matematikos mokytojas jaunesniesiems mokiniams.

Už geraširdį bendradarbiavimą su vietos bendruomene, pavyzdinę elgesį bei ypatingą stropumą Laurynas Stuoka - Gucevičius įgijo Masalskio palankumą ir meilę. Vieną kartą, atvirai pasikalbėjęs su vyskupu, Gucevičius prisipažino niekuomet neturėjęs tikro dvasininko pašaukimo, kad mielu noru visas pasišvęstų pasauliniams mokslams ir atsisakytų dvasinio luomo. Masalskis su tuo sutiko ir matydamas, jog jaunuolis iš tiesų artimesnis architektūros mokslui, ketindamas perstatyti Vilniaus Katedros bažnyčią, 1778 m. važiuodamas į užsienį, pasiėmė ir Gucevičių, kad jis aplankytų užsienio šalis ir apžiūrėtų įžymiausias architektūros kūrinius. Tai buvo vienos iš svarbiausių pamokų imliajam Laurynui Stuokai – Gucevičiui.

Praleidęs kurį laiką Hamburge, Gucevičius panorą aplankyti Kopenhagą, Stokholmą. Po šių klaidžiojimų po pasaulį Laurynas Stuoka – Gucevičius rimtai kibo į architektūrą ir tapo pirmuoju profesionaliu lietuvių architektu ir garsiausiu lietuviškojo klasicizmo atstovu.

1996 m. Širvintų 1-osios vidurinės mokyklos bendruomenė pasirinko šio kūrėjo vardą norėdama akcentuoti Lauryno Stuokos - Gucevičiaus asmenybės bruožus, kurie turėtų būti svarbūs kiekvieno Lietuvos piliečio gyvenime: mokymasis, pasiaukojimas, drąsa, kūryba. 2006 metais gimnazija perėmė šį įpareigojantį nuolat tobulėti vardą. Kartais matome ar girdime įvairius trumpinius: stuokos, guciukai, lsg - bet visi juk supranta - esame Lauryno Stuokos - Gucevičiaus gimnazija!

Medžiagą paruošė Greta Gujytė, IIIc kl.

Kvietimas

Kviečiame gimnazijos mokinius dalyvauti Lauryno Stuokos - Gucevičiaus portreto kūrimo konkurse.

Iki gruodžio 1 dienos laukiame A3 formato Lauryno Stuokos - Gucevičiaus portretų, sukurtų pasirinkta technika (pieštukas, tapyba, grafika, koliažas, mišri technika). Darbų laukia mokytoja Jurgita Krušinskaitė ir konkurso žiuri.

